

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΛΛΑΙΝ ΝΤ' ΑΜΠΡΕ, βασιλεύς της Ναβάρρας. ΚΑΡΛΟΤΤΑ, κόρη του.

(Στά 1499. Στό παλάτι τού βασιλέως τής Ναβάρρας 'Αλλαιν Ντ' Αμπρέ. Σ' ένα θαλαμο πολυτελώς στολισμένο. 'Η κόρη τού βασιλέως, περιγκήτισσα Καρλόττα, κάθεται σιμά σ' ένα παράθυρο και κεντάει, σιγοτραγουδώντας.)

Θάρρη μιά μέρα νά μέ πάρη ένα πανόρηνο παλληκάρι, νείο βασιλόπουλο ξαθά... Και μεθυσμένη απ' τ'α φίλια του, δόλοτρημ στην άγκαλιά σου θά γελώ εγώ σάν τόν άνθό.

'Η πρώτη άγάπη τού έγω θάμει. Κι' ούτε ποτέ μου θά φοβάμαι νά δώσω σ' άλλη τήν καρδιά. 'Αδολος θάμει σάν κοπέλλα... 'Αχ, έλα, άγαπημένε μου, έλα. Έίνε καρόφ νά μουρήσει πειά...

(Μπαίνει έξωφνα ό βασιλεύς. 'Η Καρλόττα σηκώνεται και χαιρετάει τόν πατέρα της μέ μιά χαριτωμένη ύπόκληση).

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Κόρη μου!

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—Πατέρα μου!

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—'Έχω νά σου μιλήσω, παιδί μου.

(Κάθεται άπέναντί της).

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—Τι έχει νά μου πη ό βασιλιάς μου και πατέρας μου;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Κάθσεσ κι' άκουσε με, Καρλόττα.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—'Ακούω, πατέρα. (Κάθεται).

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—'Έχω νά σου άναγγείλω κάτι σπουδαίο κι' εύχάριστο, κόρη μου. Σέ παντρεύω.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ, (κοκκινίζοντας).—'Ω, πατέρα μου, σ' εύχαριστώ...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Και δέν μαντεύεις ποιός είνε ό άξιος γαμπρός πού βρήκα γιά σένα;

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—'Όχι, πατέρα. 'Έχω όμως άπειρη έμπιστοσύνη στην κρίση σου κι' είμαι βέβαιη πώς ό πρίγκιπ πού διαλέξατε γιά σύζυγο μου, δέν μπορεί παρά νά είνε ένας θαυμάσιος ίππότης, γενναίος, τίμιος κι' ώραιος...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—'Ο γαμπρός πού διαλέξα γιά σένα είνε ένας πρίν καρδινάλιος.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ, (μή μπορώντας νά συγκρατήσει τήν έκπληξή της).—Θεέ μου!... Είνε δυνατόν ό βασιλεύς και πατέρας μου νά θέλη νά μέ παντρήσει μ' ένα Ιερωμένο; Και πώς μπορεί νά γίνη αυτό;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Σου είπα, κόρη μου: Πρόκειται γιά ένα πρίν καρδινάλιο. Τώρα πειά δέν είνε καρδινάλιος.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—Πώς συμβαίνει αυτό, πατέρα;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—'Ο ίδιος ό Πάπας τού έδωσε τήν άδεια. 'Ο ίδιος ό Πάπας μάλλον τό θέλησε αυτό. 'Η Αυτού 'Αγιότης διάταξε μιά νύχτα νά πάρουν τήν πορφύρη στολή τού καρδινάλιου και νά τή ρίξουν στόν ποταμό Τίβερι. Ναι... Και ύστερα, μέ μιά δέσμη τόν στό Θεό, ό αντιπρόσωπος τού άποστόλου Πέτρου επί τής γης άπύλαξε τόν καρδινάλιο από τούς όρκους του ως Ιερέως.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.— Παράξενα πράγματα. Γιατί δλ' αυτά;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Γιατί έτσι ήθελε ό Πάπας. Και έτσι θέλει αυτός, είνε ουστό.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—Και όμως, πατέρα μου, καθώς άκούω, ό σημερινός Πάπας 'Αλέξανδρος ό Βοργίας, δέν θέλει πάντα τό καλό και τό ουστό.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Σιωπή. Δέν θά τόν κρίνουμε έμεις. Θά παντρευτής μέ τόν άνθρωπο πού σου διαλέξα.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—Μά... είνε άπαραίτητο αυτό, πατέρα μου;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Είνε άπαραίτητο. Κι' όσο τό έπιθυμώ εγώ, άλλο τόσο τό έπιθυμεί κι' ό Πάπας.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—Μά γιατί λοιπόν ή Αυτού 'Αγιότης ένδιαφέρεται τόσο γιά τόν πρίν καρδινάλιο;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Γιατί είνε ό γιός του.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—Γιός του!... Πρόκειται λοιπόν γιά τόν γιό τού Πάπα, τόν Κάισαρα Βοργία;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—'Ακριβώς...

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—'Ω, πατέρα μου!... Πατέρα μου!... Θέλετε λοιπόν νά μέ δώσετε ως σύζυγο στόν Κάισαρα Βοργία, στόν τρομερό Κάισαρα Βοργία;... Είνε φοβερό αυτό, πατέρα! 'Εσείς πού μέ αγαπάτε τόσο, έσείς ό βασιλιάς μου και πατέρας μου, θέλετε νά μέ δώσετε στόν Βοργία!...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Αυτό άπαιτούν τά συμφέροντα τού οίκου μου. Αυτή είνε και ή έπιθυμία τού βασιλέως τής Γαλλίας.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—Και πρέπει νά θυσιάσω έγώ γι' αυτά τά συμφέροντα; 'Ω, πατέρα μου, πού σκεφθείτε... Ζητάτε νά παντρευτώ μ' ένα κακούργο!

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Μή λές ύπερβολές, Καρλόττα.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—'Έχω άκούσει νά λέν ότι ό Κάισαρ Βοργίας έχει σκοτώσει τόν άδελφό του, γιά νά μήν έχη κανένα έμπόδιο μπροστά του, κι' ότι ό ίδιος ό πατέρας του τόν βοήθησε σ' αυτό τό τρομερό έγκλημα. Σκότωσε ακόμα και τόν γαμπρό του, τόν άντρα τής άδελφής

του Λουκρητίας...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ, (διακόπτοντάς την). — Διαδόσεις.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—'Α, όχι, πατέρα μου. Ξέρετε καλά κι' έσείς ό ίδιος ότι δέν είνε διαδόσεις. Είνε αλήθεια. Γιατί τότε ό βασιλεύς τής Νεαπόλεως άρνήθηκε τήν κόρη του στόν Κάισαρα; Και ό δούξ τής Σαβοίας επίσης, γιατί;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Είτε είνε κακούργος, είτε όχι, όφείλεις νά τόν πάρης, Καρλόττα. 'Ο Πάπας έμίσησε στόν βασιλέα τής Γαλλίας ότι τότε μόνο θά τόν βοηθήσει στρατιωτικώς γιά νά κατακτήσει τήν Ρωμανία, άν δώσει στό γιό του μιά Γαλλίδα περιγκήτισσα. Κι' ό βασιλεύς διάλεξε έσένα. Μήν ξεχνάς πώς στις φλέβες σου ρέει αίμα γαλλικό.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—Και ή περιγκήτισσα τής Νεαπόλεως και ή κόρη τού δονκός τής Σαβοίας είνε γαλλικής καταγωγής.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Ναι. 'Αλλά αυτές άρνήθηκαν.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—'Αρνούνται κι' εγώ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—'Εγώ όμως ύποσχέθηκα στόν βασιλέα τής Γαλλίας πώς θά σέ δώσω στόν Κάισαρα. Και ό βασιλεύς είνε τόσο εύχαριστήμος.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ, (πέφτοντας στό πόδια τού πατέρα της).—Βασιλιά μου και πατέρα μου, σέ παρακαλώ, σέ ικετεύω... Μή μέ θυσιάσεις έτσι άσπλαχνα, μή μέ δώσεις στόν Κάισαρα Βοργία.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—'Η πατρική μου καρδιά συγκινείται μέ τά λόγια σου. 'Αλλά τό καθήκον μου ως βασιλέως δέν μ' άφίνει ν' άκούσω τήν καρδιά μου. Ναι, Καρλόττα, πρέπει νά παντρευτής σέ λίγες μέρες μέ τόν γιό τού Πάπα. 'Ο βασιλεύς τής Γαλλίας θά σου δώσει ως προίκα είκοσι χιλιάδες λίρες εισόδημα τακτικό και θά όνομάσει τόν Κάισαρα, δούκα τού Βαλεντινουά. Και θά τού έπιτρέψει νά ζωγραφιστεί στόν μανδύα του τά χρυσά κρόνα, τό έμβλημα των Γάλλων ήγεμόνων. Κι' έτσι ό Κάισαρ θά γίνη δυνατός και ύπτάζοντας τά μικρά πριγκιπάτα τού Βαλεντινουά, θά σχηματίσει μιά μέρα μιά άρκετά δυνατή ήγεμονία, τής όποίας ίσως άνακηρυχθεί και βασιλεύς. ('Η Καρλόττα κλαίει σιωπηλά). Φτάνουν τά δάκρυα κι' ή άντιρρησης, Καρλόττα. Σέ λίγο θάρρη έδώ ό Κάισαρ και πρέπει νά τόν δεχτής χαρούμενα κι' ευγενικά. Θά στείλω τις κυρίες τής τιμής νά σέ ντύσουν και νά σέ στολίσουν. 'Ο,τι είπα, πρέπει νά γίνη. Πρέπει νά γίνη, άν αγαπάς πραγματικά τόν πατέρα σου και τήν πατρίδα σου. Δέν ξέρω άν είνε αλήθεια όσα λένε γιά τόν Κάισαρα Βοργία. Μά δέν είνε ό πρώτος μεγάλος άνδρας πού έγγλημάτησε γιά τό συμφέρον του. Προσπάθησε νά ξεχάσης τί λένε γι' αυτόν. Προσπάθησε νά τόν αγαπήσης. Είνε άλλωστε νέος κι' όμορφος, και πολλές ευγενικές δέσποινες τής Ρώμης θά ήσαν εύτυχισμένες άν τις ένδοξους μ' ένα χαμόγελό του. Σκέψου και τό δικό σου συμφέρον. Σκέψου τή δόξα. Σέ λίγο θά είσαι ή νύφη τού πανίχυρου Πάπα 'Αλεξάνδρου. Σέ λίγο θά είσαι δούκισσα τού Βαλεντινουά, κι' άργότερα ίσως βασίλισσα...

ΚΑΡΛΟΤΤΑ, (κλαίοντας πάντα). — Θά ήθελα νά είμαι μιά άπλή χοιρατοπούλα, έλεύθερη νά πάρω έναν τίμο άνθρωπο. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ, (κνιτάζοντας γιά μερικές στιγμές μέ συγκίνησι τήν κόρη του. Πολύ σιγά).—Κι' εγώ θά ήθελα νά είμαι ένας άπλός θνητός. Νά μήν είμαι ύποχρεωμένος νά θυσιάσω τήν κόρη μου στό βασιλικά συμφέροντα. (Παίρνει πάλι τό πρώτο του έπιτακτικό ύφος). Μά όχι. Πρέπει ό βασιλεύς νά νικήσει τόν πατέρα. (Δυνατά). Καρλόττα, σφόγγισε τά δάκρυά σου. Πηγαίνω νά σου στείλω τις κυρίες τής τιμής, γιά νά σέ ντύσουν. (Φεύγει. 'Η Καρλόττα, συντριμμένη, άπελισμμένη, πνίγεται στό κλάμμα).

ΚΑΡΛΟΤΤΑ.—Νά στολιστώ γιά νά δεχτώ τόν μέλλοντα σύζυγό μου... 'Εναν κακούργο!... Θεέ μου, δέν έχω τή δύναμη αυτή... 'Η καρδιά μου κομματιάστηκε. Προτιμώ νά πεθάνω... (Βγαίνει από ένα συρτάκι ένα μικρό, πορτερό έγχειρίδιο). 'Όταν θάρθουσε ή κυρίες τής τιμής νά μέ στολίσουν, δέν θά βρούνε παρά ένα πτώμα. Και θά μέ στολίσουν πειά γιά τό στερνό μου ταξείδι, μνηστή τού Θανάτου, γυναίκα τού Χάρου... Ναι, προτιμότερος ό θάνατος απ' τόν Κάισαρα Βοργία... Θεέ μου, δώσε μου τή δύναμη πού μου χρειάζεται... (Κλαίει). Θεέ μου, κάμε τό χέρι μου νά μήν τρέμη... Θεέ μου, σέ ικετεύω... (Γονατίζει και προσεύχεται μέ τό έγχειρίδιο στό χέρι).

Κύριε, έλέησέ με!... Κύριε των Ουρανών, σωχώρεσέ με!... 'Επουράνιε Θεέ, στείλε μου γλυκό και γρήγορο θάνατο... 'Αμήν!... (Βυθίζει κατόνυν τό έγχειρίδιο στό παρθενικό της στήθος και σωριάζεται στό πάτωμα άναίσθητη).

